

РЕШЕНИЕ

№ 5293

гр. София, 07.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9248** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. П. Р. от [населено място], подадена чрез адв.И. – А. Н. от САК, срещу Решение № 2153-21-206 от 30.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/267 от 04.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) в ТП на НОИ С. - град.

С жалбата се иска отмяна на решението, тъй като е незаконосъобразно и необосновано, издадено при липса на компетентност, при неспазване на установената форма, при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалните разпоредби. Твърди се, че разпореждането е неправилно, тъй като жалбоподателката, към датата на подаване на заявлението до НОИ – 02.11.2020г. е имала навършена възраст 60 години, 0 месеца и 17 дни и е представила изискуемите документи, с които, съгласно данните по чл.5 ал.4 т.1 от КСО към 02.11.2020г. е зачетен осигурителен стаж от трета категория труд 10 години, 11 месеца и 23 дни, общ осигурителен стаж, превърнат съгласно разпоредбата на чл.104 от КСО към трета категория труд – 10 години, 11 месеца и 23 дни. Оспорват се изводите в разпореждането и решението на директора на ТП на НОИ С. – град относно разколебаната доказателствена сила на записа в удостоверение № 45/02.09.1993г. и обр.УП 2№ 37/02.09.1993г. , които са преценени като нередовен

документ по смисъла на чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж и като резултат – периода 01.09.1979г. – 31.08.1993г. от 14 години, 0 месеца и 0 дни не е включен в общата продължителност на трудовия стаж. Твърди се, че за посочените два документи, издадени от осигурител „Поделение 14430“ не са ангажирани доказателства, че са неистински, поради което удостовереният в тях стаж следва да бъде зачетен като осигурителен стаж от съответната категория и н жалбоподателката да бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, съгласно чл.69б от КСО.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адвокат Н., който поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваното решение. Прави искане за събиране на гласни доказателства и допускане извършването на съдебно-почеркова / графична експертиза, уважени от съда. В позиция по същество моли за отмяна на решението на директора на ТП на НОИ С. - град и потвърденото с него разпореждане. Претендира разноски по представен списък.

Ответната страна – директор на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния си представител - юристконсулт В., изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя подробни писмени бележки с доводи по същество на спора. Моли за присъждане на юристконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.11.2020г. М. Р. подала в ТП на НОИ С. – град заявление с вх. № 2113-21-6453 за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, съгласно чл.69б от КСО. Към заявлението М. Р. представила изискуемите документи, сред които Трудова книжка № 79/01.10.1993г., издадена от „В.“ Е., Удостоверение № 45/02.09.1993г. и Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г., последните две удостоверения, издадени от поделение 14430, както и осигурителна книжка № [ЕГН]/11.05.2010г. Във връзка с представените от жалбоподателката документи, удостоверяващи трудов стаж за периода 01.09.1979г. – 31.12.1991г. е извършена проверка във Военна академия „Г.С.Р.“, приключила с Констативен протокол № КП-5-21-00925268 от 21.05.2021г. (л.46 от делото), от съдържанието на който се установява, че за посочения период М. П. Р. не фигурира в списъчния състав, респ. и в разплащателните ведомости.

При тези установявания, с разпореждане № [ЕГН]/267 от 04.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. - град е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката, поради липса на предпоставките по чл. 69б, ал. 2 и чл. 69, ал. 1-2 от КСО. Периода от 01.09.1979г. до 31.08.1993г. от 14 години, 0 месеца и 9 дни, удостоверен като трудов стаж в документите, посочени като издадени от поделение 14430, не са взети предвид при преценяване на правото на пенсия на Р., тъй като е прието, че не представляват редовен документ, по смисъла на чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС).

М. Р. оспорила разпореждането по административен ред пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с оспореното в настоящето производство Решение № 2153-21-206 от 30.08.2021 г.е оставил жалбата без уважение, като неоснователна.

В съдебното производство са приети като доказателства материалите от административната преписка.

По искане на жалбоподателката е разпитан в качеството на свидетел Р. К. Р., бивш

съпруг на жалбоподателката. От показанията му се установява, че двамата с М. Р. били колеги в поделение 14430, където той служил. Свидетелят постъпил на работа след нея - в края на 1982 година. От свои колеги знаел, че е постъпила в на работа в поделението в края на 1979 година. Двамата се занимавали с пожарообезопасителните системи, водоснабдяването и канализацията на други поделения, като М. Р. заемала длъжността някъде до 1993 г. В началото на 1995 г. се развели и оттогава не са се виждали. Като ръководител на поделението посочва полк. А., а старши сержант Л. се занимавала с финансите.

С протоколно определение от 09.11.2021г., при направено оспорване от страна на ответника, на основание чл.193 от ГПК, е открито производство по оспорване истинността на Удостоверение № 45/02.09.1993г. и Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г., последните две удостоверения, издадени от поделение 14430 и указана доказателствената тежест.

От заключението на допуснатата по искане на жалбоподателката съдебно-почеркова / графическа експертиза, отразено в Протокол № 6 от 07.03.2022г. се установява, че подписа в графа „ръководител“ в Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г., издадено от поделение 14430 не е положен от М. А. А.. В същото Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г., издадено от поделение 14430, експерта установява, че подписа в графа „счетоводител“ не е положен от В. А. Л.. Експертизата установява и че подписа в графа „Командир / началник на поделение 14430“ в Удостоверение № 45/02.09.1993г. не е положен от М. А. А., както и че подписите в графа „изготвил“ и „началник финансова служба“ не са положени от В. А. Л..

Предвид изложеното съдът приема, че посочените две удостоверения са неистински документи, тъй като не носят подписите на лицата, които са ги съставили.

С протоколно определение от 09.11.2021г., за установяване на обстоятелството, че жалбоподателката е работила в поделение 14430 – С., е допуснат до разпит в качеството на свидетел и В. Х. М.. Този свидетел е призоваван на известните по делото два адреса, вкл. и на адрес, установен при направена справка в отдел "Български документи за самоличност" на СДВР (л.156), на който адрес, както и на другия известен по делото адрес, не е открит за проведените по делото общо 8 съдебни заседания, при което с Определение от 22.03.2023г., на основание чл.158 ал.1 от ГПК съдът е определил срок до датата на насроченото открито съдебно заседание на 09.05.2023г. , в който срок се проведе разпит на допуснатия свидетел В. Х. М., след който разглеждането на делото ще продължи без събирането на това доказателство. С протоколно определение от 09.05.2023г. съдът е постановил разглеждането на делото, без извършването на разпит на допуснатия до разпит свидетел В. Х. М..

Видно от декларация от 20.05.2021г. (л.47) от заместник началник по администрацията и логистиката във Военна академия „Г.С.Р.“, В. Х. М. не фигурира в списъчния състав и разплащателните ведомости на поделение 14430 към ВА „Г.С.Р.“ за периода 01.01.1989г. – 31.12.1991г. За същият период в списъчния състав и разплащателните ведомости на поделение 14430 към ВА „Г.С.Р.“ не фигурира и жалбоподателката. Тези обстоятелства се установяват и от писмо изх.№ СИ-29-3273/19.05.2021г. на началника на ВА „Г.С.Р.“ (л.44), което установява, че данни и документи за жалбоподателката и за В. Х. М. не са открити в заповеди, азбучни книги и ведомости за заплати.

С оглед на изложеното съдът намира оспорването на посочените две удостоверения за доказано, при което, на основание чл. 194, ал.3 във вр. с ал.2 от ГПК следва да бъдат

признати за неистински и изключени от доказателствата по делото Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г. и Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г., издадени от поделение 14430 към ВА „Г.С.Р.“.

Съдът, с оглед на приетото като доказателство заключение на съдебно-почерковата/графическа експертиза и писмените доказателства по делото - декларация от 20.05.2021г. от заместник началник по администрацията и логистиката във Военна академия „Г.С.Р.“ и писмо изх.№ СИ-29-3273/19.05.2021г. на началника на ВА „Г.С.Р.“ не кредитира като достоверни показанията на свидетел Р..

Предвид изложеното, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок и от лице с правен интерес – адресат на оспореното решение.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

След извършената на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, служебна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, съдът установи, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С. – град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата материална компетентност. Решението на директора на ТП на НОИ е издадено в предвидената в чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 117, ал. 5 от КСО форма и съдържа изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. В производството по постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила и процедурата по издаването му е съобразена с приложимите за случая норми - чл. 117, ал. 3 от КСО.

По приложение на материалния закон съдът намира следното:

Съгласно чл.40 ал.1 от НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. В производството пред пенсионните органи жалбоподателката е представила Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г. и Удостоверение УП-2 37/02.09.1993г., за които е посочено, че са издадени от поделение 14430 към ВА „Г.С.Р.“.

Заключението на съдебно-почеркова / графическа експертиза, отразено в Протокол № 6 от 07.03.2022г., прието от съда и неспорено от страните безспорно установява, че посочените две удостоверения са неистински документи, тъй като подписите, положени в съответните графи в тях, не са изписани от лицата, съставили документите. Предвид изложеното, отразеният в тези документи осигурителен стаж от 14 години, за периода 01.09.1979г. – 31.12.1991г. правилно не е зачетен като осигурителен стаж. Липсват и други първични документи (трудови договори, допълнителни споразумения, заповеди и др.), които да съдържат достатъчно данни за трудовата заетост на жалбоподателката и които съгласно чл. 40, ал. 5 от НПОС могат да послужат за удостоверяване на осигурителния стаж.

При незачитането на периода от 01.09.1979г. до 31.12.1991г. (удост. обр. УП-2 № 37/02.09.1993г.) и от 01.09.1979г. до 01.09.1993г. (в удост. № 45/02.09.1993г.) от 14 години, 0 месеца и 0 дни и невключването му в общата продължителност на осигурителния стаж, жалбоподателката не отговаря на изискванията за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл.68 ал.1 и 2 от КСО .

Като е постановил оспореното в производството Решение№ 2153-21-206 от 30.08.2021 г. директора на ТП на НОИ-С.-град е постановил акт в съответствие с материалния закон, жалбата срещу който следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора е основателна претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото жалбоподателката следва да бъде осъдена

да заплати в полза на ТП на НОИ С. – град в размер на 100 лв.
Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА, на основание чл.194 ал.3 във вр. с ал.2 от ГПК, неистинността на Удостоверение № 45/02.09.1993г. и Удостоверение УП-2 № 37/02.09.1993г., издадени от поделение 14430 към Военна академия „Г.С.Р.“ и ги изключва от доказателствата по делото.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. Р. от [населено място], срещу Решение № 2153-21-206 от 30.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/267 от 04.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) в ТП на НОИ С. - град.

ОСЪЖДА М. П. Р., с ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ-С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

Препис от решението, ведно с копия на Удостоверение № 45/02.09.1993г. и Удостоверение УП-2 № 37/02.09.1993г., издадени от поделение 14430 към Военна академия „Г.С.Р.“, да се изпрати на Софийска районна прокуратура, на основание чл.194 ал.3 изр.2 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните с връчени преписи.

СЪДИЯ: